

Phần 4

Chương 10

Bị Án Mạng Giá Họa Vào Người

Ngay hôm đó Long Nhị rất đau đầu.

Bởi vì Dư nương rõ ràng rảnh rồi tìm hấn tán gẫu.

Đương nhiên, đang vào thời điểm rồi ren trước năm mới, Dư nương hiểu được không nên quấy rầy gia làm chính sự, bà chỉ là tới hỏi một chút, lần trước cho gia xem vài cái họa đồ thiếu nữ kia, gia đã nhìn hay chưa?

Long Nhị nhất thời nhớ không ra mấy tấm họa đồ đó hấn kêu Lý Kha ném tới đâu, vì vậy hàm hồ đáp một tiếng “Ừ”.

Dư nương vội vàng hỏi tiếp: “Thế có bức nào hợp ý gia không?” Nên biết thời điểm lễ mừng năm mới này, là thời gian tốt nhất đến bãi phỏng chuẩn bị ngày tốt, nếu là Nhị gia có cô nương hợp ý, bà cũng có thời gian chuẩn bị lễ thật tốt, cùng quản sự trong nhà đối phương lui tới thăm hỏi một chút. Cũng dễ để cho bà mới đến nói chuyện nha.

Long Nhị tất nhiên là đáp không có.

Dư nương liền hỏi: “Vậy Nhị gia là thích giai nhân như thế nào?”

Nhắc tới tiêu chuẩn chọn thê, Dư nương hỏi qua Long Nhị không dưới mười lần, mỗi lần Long Nhị đều hàm hồ cho qua, những thứ có thể nghĩ lấy có đều đã nói qua, cho nên Dư nương càng hỏi càng tinh. Long Nhị hiểu điều kiện này là một chuyện phải hảo hảo suy nghĩ nên nói như thế nào, nếu không một cái sơ sẩy, bị Dư nương bắt được trọng điểm, nhét vài vị cô nương tới đây, vậy cũng không dễ xử lý.

Long Nhị trái lo phải nghĩ, nếu nói hiền lương, Dư nương nhất định có thể nói ra vài người; nếu nói tính tình tốt, cũng nhất định là không thiếu; nếu nói tài tình, Dư nương tả chọn hữu tuyển, khẳng định cũng tuyển ra người không kém; nếu nói tướng mạo, ừ, nếu không phải xinh đẹp, Dư nương cũng không thể lòng tin tràn đầy như thế.

Long Nhị buồn rầu, ai, những điều kiện nói trước đây lần này sợ là cũng bị Dư nương bác bỏ nha?

Long Nhị hết cách nhưng vẫn còn muốn giãi dựa, hấn nhìn ra ngoài cửa sổ thấy mấy cây trúc xanh, bỗng nhiên nói: “Dư nương a, nương vì ta bận rộn thu xếp, thật là khổ cực, bất quá, nếu ta lấy vợ, nhất định là phải chọn một cô gái thật đặc biệt.”

“Đặc biệt?” Dư nương sững sờ: “Nhị gia nói đặc biệt là chỉ ý gì? Đặc biệt xinh đẹp, đặc biệt hiền lương, đặc biệt có tài...”

Long Nhị khoát tay, cắt ngang lời của bà, nói: “Dư nương, ta nói đặc biệt, chính là đặc biệt đến mức sẽ khiến người ta không thêm để ý dung mạo của nàng, tính tình của nàng, nàng tài tình như thế nào mới là đặc biệt.”

Dư nương vừa ngây người lại ngây ngốc, lời nói lắt léo như vậy, cái đặc biệt kia, đến tột cùng là cái đặc biệt gì?

Hơn nữa, làm gì có được cô gái như vậy, ngoại trừ đặc biệt thì không có sở trường gì? Hơn nữa, đặc biệt có thể xem như sở trường sao?

Dư nương hồ đồ, đây tột cùng là ý gì?

Nhìn bộ dáng Dư nương suy suy nghĩ nghĩ không hiểu, Long Nhị mỉm cười, lại càng nhấn mạnh: “Long Nhị ta, nhất định là phải kết hôn với một cô gái phi thường, phi thường đặc biệt.” Kỳ thật chính hắn cũng không biết đặc biệt là cái dạng gì, dù sao có thể dẫn dụ Dư nương đi, thì chính là tốt.

Dư nương xác thực là không thể nghĩ ra được có cô nương nhà ai có cái “đặc biệt” này, bà dự định tìm bà mối nổi danh nhất trong kinh thành hỏi thăm một chút, vì đối với lão gia phu nhân đã mất có thể có dặn dò, bà nhất định phải tìm ra được cô nương khiến cho Nhị gia vừa ý.

Long Nhị lại thuận lợi lọt lưới thêm một lần, trong lòng cao hứng. Nhưng tâm tình này cũng không duy trì hết một ngày.

Giờ hơi đêm đó, Long Nhị đang chuẩn bị rời khỏi thư lâu trở về viện nghỉ ngơi, một hạ nhân vội vàng đến báo, nói là Lã chương quỹ Thịnh Long trà trang Long phủ tại khách sạn Phúc Vận Lai tây phố bị bắt, tội danh là sát hại lão bản Chu Phú của Tường Phú trà trang. Bởi vì là bị bắt ngay tại hiện trường án mạng, hiện giờ đã bị bắt đến phủ nha.

Liên quan đến mạng người, lại có nhân chứng mục kích, phủ doãn đã vỡ án mở đường, muốn thẩm vấn ngay lập tức.

Long Nhị vừa nghe, gấp rút gọi chuẩn bị ngựa. Vài năm gần đây hắn dự định mở rộng trà trang, mà Chu Phú của Tường Phú trà trang kia có chút thiếu hụt, nhưng bên trong rất tốt. Long Nhị nhìn trúng, muốn mua vào làm sản nghiệp Long thị.

Chuyện này chính là do Lã chương quỹ đi làm, những ngày này Lã chương quỹ hồi báo tới tin tức, là Chu Phú do dự hết lần này đến lần khác, nhưng hắn có nắm chắc mất không nhiều ngày liền có thể được việc, thật không nghĩ đến hôm nay lại truyền đến tin tức hắn giết chết Chu Phú.

Long Nhị an bài vài thứ, một là phái người đến phủ nha chuẩn bị thám thính, xem một chút tình thế như thế nào. Hai là cho người đến báo tin trong nhà Lã chương quỹ, dàn xếp tốt cho cao thấp Lã gia. Ba là sai người đi thăm dò những người cùng việc có liên quan đến người chết Chu Phú kia.

Dặn dò xong rồi, Long Nhị phi ngựa vội vã, dẫn theo người đến khách sạn Phúc Vận Lai tra xét.

Nhắc tới chuyện Lã chương quỹ giết người, Long Nhị một chút cũng không tin.

Long Nhị có mắt nhìn người, Lã chương quỹ là người có văn chương tốt, bình luận phẩm trà ngon, không giống như người làm ăn, nhưng Long Nhị nhìn đúng bản tính làm người của hắn, liền cho hắn làm chương quỹ sản nghiệp trà trang Long gia.

Lã chương quỹ đi theo Long Nhị nhiều năm, vô cùng mềm lòng hướng thiện, xưa nay ăn chay tin Phật, đối đãi với người khoan dung. Những chuyện như nhã ý thưởng trà, xem tranh phẩm chữ, Lã chương quỹ phân nào cũng làm tốt. Cộng thêm Long Nhị tâm tư khôn khéo trợ giúp, trên phố tương truyền, trong nhà quyền quý nghị luận, trà ngon tuy không phải chỉ có riêng ở Long thị trà trang, nhưng ở nơi Lã chương quỹ này mua trà không những tuyệt không hề dính đến hàng nhái, hơn nữa lại là người vô cùng có mặt mũi về phần phẩm trà bình nhả.

Vì vậy Lã chương quỹ điều hành trà trang làm ăn càng ngày càng hồng hồng hỏa hỏa. Nhưng hắn cũng không có nửa điểm kiêu căng, ngược lại càng cẩn trọng, nghiêm túc làm việc. Điều này làm cho Long Nhị càng thêm thưởng thức.

Hôm nay bị nói là tình nghi giết người, ý niệm đầu tiên trong đầu Long Nhị chính là việc này có điểm kỳ quặc.

Long Nhị rất nhanh liền tới khách sạn Phúc Vận Lai, giờ phút này trước cửa khách sạn lẻ tẻ tụ vài người, nơi này đã ra án mạng, mọi người bị đánh thức, liền tụ lại một chỗ xì xào bàn tán.

Long Nhị nháy mắt, thủ hạ bên người lập tức hiểu ý đi thám thính. Mà Long Nhị thúc ngựa đi về phía trước, từ đầu đường đến cuối phố, nhìn chung quanh thật rõ ràng. Lại vòng quanh khách sạn Phúc Vận Lai nhìn một vòng, chung quanh giờ phút này có những người nào, trạng huống gì, hắn đều yên lặng ghi nhớ ở trong đầu.

Trong khách sạn tuy là hiện trường án mạng, nhưng trong nhiều người chú ý, cũng không sợ còn có cái biến cố gì, nhưng bên ngoài lại là chỗ có nhiều sơ hở nhất. Cho nên Long Nhị tự mình trước đi quanh một vòng, xem cẩn thận, sau đó mới vào khách sạn Phúc Vận Lai kia.

Lúc này trên đường, trong khách sạn đều có nha dịch tay cầm đèn lồng coi chừng, phòng khách lầu hai hậu viện nơi hiện trường vụ án đã bị mấy tên nha dịch canh giữ chặt chẽ, bộ khoái ở trong phòng lục soát tìm chứng cứ.

Long Nhị nhìn kỹ qua, lại đợi thủ hạ thăm dò đại khái một vòng trở lại báo, nói là phủ doãn đại nhân Khuru Nhược Minh đích thân đến hiện trường thăm dò, hôm nay đã mang theo thi thể cùng nghi phạm cùng những người có liên quan trở về phủ nha.

Long Nhị gật đầu, khai báo vài câu liền để thủ hạ lưu lại đây tiếp tục dò xét, chính hẳn ra khỏi khách sạn, lên ngựa chạy tới phủ nha.

Lúc này mặc dù đã đêm khuya, nhưng trong phủ nha đèn đuốc sáng trưng.

Lý Kha sớm một bước đến, nghe hết mọi chuyện thật rõ ràng xong, thấy Long Nhị đến đây, nhỏ giọng nghênh đón nhanh chóng bẩm báo: “Chu lão bản tại phòng chữ thiên số 6 lầu hai khách sạn Phúc Vận Lai gặp nạn, hiện trường còn có một vị nữ tử bị thương, bất tỉnh nhân sự. Lúc Lã chương quỹ bị người khác phát hiện, một thân nhuốm máu, tay thuận cầm chủy thủ, dò xét hơi thở của nàng kia.” Long Nhị gật đầu, bất động thanh sắc, chỉ hướng nha vệ khoát tay chặn lại.

Nha vệ nhận ra đây là Long Nhị gia đại danh đình đình, sớm có người đi vào báo, rất nhanh liền đi ra dẫn Long Nhị tiến nha đường.

Đại đường phía trên nha dịch đứng thành hai hàng, thật chỉnh tề. Phủ doãn Khuru Nhược Minh ngồi trên nha đường, ánh mắt sáng ngời, rất có vài phần uy nghiêm. Thấy Long Nhị đến, đứng dậy chấp tay thi lễ, ra lệnh cho thủ hạ: “Dọn chỗ”.

Long Nhị hướng Khuru Nhược Minh ôm quyền: “Tạ đại nhân.” Rồi sau đó thành thật không hề khách khí ngồi xuống.

Khuru Nhược Minh cũng hiểu Long Nhị tới đây vì chuyện gì, vì vậy cảnh cáo trước: “Long Nhị gia, tối nay trong khách sạn Phúc Vận Lai phát sinh án mạng, Chu Phú chủ của Tường Phú trà trang bị người giết hại, Lữ Tư Hiền này đúng là bị người có hiềm nghi bị phát hiện và bắt được ngay tại hiện trường, vì bản án liên quan đến mạng người này, Bản quan nhất định là phải nghiêm tra không dung thứ, vì người chết giải oan.”

Long Nhị vừa chấp tay: “Đại nhân cương trực công chính, tra rõ tiểu tiết, nhất định là có thể đem hung phạm ra công lý đền tội. Lữ Tư Hiền tuy là chương quỹ trà trang nhà ta, nhưng nếu hẳn chính là kẻ thủ ác, Long mỗ cũng tuyệt không thiên vị, mà nếu trong đó có nguyên do khác, Long mỗ cũng nhất định dốc hết toàn lực giúp đại nhân tìm ra hung phạm.”

Nói chuyện xong Khuru Nhược Minh mân chặt miệng, không đáp. Tên Long Nhị gia này vốn đã là tên hẹp hòi kiêu bao che khuyết điểm, trong lời nói rõ ràng có ý chỉ sở hữu, lộ ra áp lực.

Lữ Tư Hiền là bị bắt ngay tại hiện trường, bộ khoái cũng tra được hẳn cùng với người chết Chu Phú gần đây hay lui tới, nguyên do sự việc chính là Long phủ muốn mua lại cửa hàng của Chu Phú. Mà Chu Phú lại chậm chạp không đáp ứng, cứ như thế suy đoán động cơ gây án đúng là tương đối đầy đủ. Nhưng lúc này vụ án còn chưa mở thẩm, Khuru Nhược Minh trong nội tâm tuy là đã có vài phần nhận định, nhưng còn phải có bằng chứng mới có thể định tội.

Hôm nay Long Nhị ở một bên nhìn chăm chăm mở đường thẩm án, Khuru Nhược Minh trong lòng hiểu, án này tất nhiên là phải thẩm thật cẩn thận, ngoại

trừ muốn cho hung thủ đền tội, còn phải làm cho đám người liên can tâm phục khẩu phục, không thể có bất kỳ sai lầm gì để cho Long Nhị này nắm lấy.

Lúc này một nha dịch háp tấp vội vã tiến đến nói nhỏ vào tai Khuru Nhược Minh, Long Nhị thừa dịp này đánh giá sắc mặt những người trong nội đường.

Lữ Tư Hiền quỳ gối dưới đường, thân nhuộm máu tươi, sắc mặt trắng bệch, nhưng ánh mắt nhìn về phía Long Nhị không hề né tránh, giống như lòng hoàn toàn bình tĩnh: “Nhị gia, Chu lão bản không phải do ta giết, ta tuyệt không làm chuyện ác đó.”

Long Nhị hướng hấn khẽ gật đầu, bày tỏ chính mình sẽ không rút lui mặc kệ, nói: “An tâm một chút chớ nóng vội, Khâu đại nhân công chính liêm minh, người là trong sạch, đại nhân nhất định sẽ tra rõ chân tướng, trả lại công đạo cho người.”

Một cái mũ chụp xuống, Khuru Nhược Minh ở một bên nghe thấy khoe miệng bĩu một cái. Hấn dặn dò nha dịch vài câu, nha dịch kia lĩnh mệnh mà đi.

Long Nhị nhìn về phía sau lưng Lữ Tư Hiền, chỗ đó có bốn nam tử đang đứng, ánh mắt Long Nhị quét qua từng người bọn họ từ trên xuống dưới, Lý Kha thấp giọng bên tai Long Nhị nói: “Hai người mặc áo lam và áo xanh kia đều là người làm của Chu chương quỹ, một người tên là a Phúc, một người tên là Giang Anh, người cao gầy kia, là khách thuê trong khách sạn Phúc Vận Lai, tên là Lương Bình, người phía sau hấn mặc quần áo tiểu nhị chính là tiểu nhị tên Giả Sơn của khách sạn, bọn họ là hai người đầu tiên phát hiện Lã chương quỹ.”

Lúc này, hai vị nha dịch cùng người khám nghiệm tử thi mang lên một cỗ thi thể, che một lớp vải bố, đó chính là Chu Phú.

Người khám nghiệm tử thi đem ghi chép khám nghiệm tử thi ra trình báo, lớn tiếng nói: “Bẩm đại nhân, nguyên nhân cái chết của người chết Chu Phú đã tra rõ, là do chủ thủ đâm bị thương tới chết, hung thủ đâm hai đao, đều từ phía sau lưng đâm vào, một đao ở trên eo, một đao ở bên trái sau ngực.”

Người khám nghiệm tử thi đang nói, nha dịch dẫn một người phụ nữ vào, bà ta vừa vào liền té nhào vào bên cạnh thi thể Chu Phú gào khóc hô to: “Tướng công, tướng công a, chàng chết thật thảm a...”

Khuru Nhược Minh vỗ ngực đường, lớn tiếng hỏi: “Người đến có phải là Chu Trần thị hay không?”

Người đàn bà bên cạnh thi thể Chu Phú kia khóc lóc đáp phải, Khuru Nhược Minh nói: “Người mau yên lặng đứng sang một bên, đợi Bản quan tra rõ chân tướng, trả lại công đạo cho tướng công của người.”

Chu Trần thị kêu khóc không ngừng, lau lệ, dập đầu lạy ba cái liên tiếp, được nha dịch đỡ sang một bên.

Lúc này một vị nha dịch nâng một cây chủ thủ đưa lên: “Đại nhân, đây là vật thu được khi lục soát hiện trường án mạng, lúc đó đang ở trong tay Lữ Tư Hiền, khám nghiệm tử thi đã tra rõ, đúng là hung khí giết người.”

Khuu Nhược Minh cầm lấy chủ thủ cẩn thận chu đáo, gật gật đầu, hấn bắt đầu câu hỏi: “Lữ Tư Hiền, người đã chịu nhận tội chưa?”

Lữ Tư Hiền dập đầu: “Đại nhân, tiểu nhân không có giết người, tiểu nhân oan uổng a.”

“Vậy người đêm hôm khuya khoắt, thân ở khách sạn, cầm chủ thủ trong tay, một thân nhuốm máu, người giải thích thế nào?”

“Đại nhân, tiểu nhân hôm nay buổi trưa xác thực cùng Chu lão bản tại phố Tây Hữu đến tửu lâu gặp mặt, nhưng buổi chiều giờ Mùi vừa qua khỏi chúng ta liền tự hồi phủ. Ban đêm, ta đang dâng hương niệm kinh, người làm của Chu lão bản đến gặp ta tìm người, nói là gia nhà họ sau khi ra gặp ta vẫn chưa trở về, ta liền đem hành tung hôm nay của chúng ta nói rõ, cũng đi cùng bọn họ chia nhau ra tìm người.”

Hấn nói đến đây, quay đầu lại nhìn thoáng qua a Phúc cùng Giang Anh, hai người kia gật gật đầu, liền nói thật là như thế.

Lữ Tư Hiền nói tiếp: “Ta đi đến vài nơi Chu lão bản đã nói là nơi hấn thường đi, cũng không có nhìn thấy hấn. Sau lại đến tửu lâu hôm nay chúng ta uống rượu, tiểu nhị kia nói, chàng vạng còn gặp qua Chu lão bản, hấn còn mời Chu lão bản có muốn đi vào uống một chén hay không, có thể là tâm tình Chu lão bản tựa hồ không tốt, cũng không để ý đến hấn, chỉ vùi đầu đi lên phía trước. Tiểu nhị kia thấy tiểu nhị khách sạn Phúc Vận Lai phía trước căn Chu lão bản lại mời chào, Chu lão bản kia dừng dừng một lúc không ngờ lại tiến vào. Tiểu nhị kia mất môi làm ăn này, trong lòng không thoải mái, cho nên vẫn nhớ kỹ. Ta sau khi nghe xong, liền đến khách sạn Phúc Vận Lai tìm người. Sau khi đi vào, tiểu nhị nằm ở trên cái bàn ngủ, thấy ta hỏi, ngay cả ngáp cũng nói biết rõ, Chu lão bản kia ở tại phòng chữ thiên số 6 lầu hai hậu viện phòng khách. Hấn không dậy nổi, ta liền tự mình đến phòng khách hậu viện.”

Khuu Nhược Minh hỏi: “Chính là tên tiểu nhị đứng sau lưng người ư?”

Lữ Tư Hiền xoay người lại nhìn, lắc đầu: “Không phải là vị này, vị kia tuổi lớn hơn một chút.”

Tiểu nhị Giả Sơn kia vội vàng nói: “Hôm nay tiểu nhân cùng Đại Hồ làm nhiệm vụ trực sảnh, người ông ta nói hấn là Đại Hồ. Tiểu nhân thì bởi vì vị khách quan kia tìm đến...” Hấn chỉ chỉ Lương Bình bên cạnh, nói tiếp: “Khách quan này nói là đói bụng rồi, muốn tìm vài thứ để ăn, còn nói đèn lồng trong hành lang lầu hai bị tắt, tiểu nhân liếc mắt nhìn thì thấy thật là như thế. Liền dẫn hấn tới trước phòng bếp cầm chút bánh bao cùng chút thức ăn, sau đó lại đến nhà kho lấy đèn lồng mới đốt lên. Chờ chúng ta quay lại lên lầu hai kia, đi ngang qua phòng chữ thiên số 6, lại vừa vặn thấy có hai người nằm trên mặt đất, trên mặt đất tất cả đều là máu, mà ông ta cầm lấy chủ thủ, đang dò xét hơi thở của vị nữ tử đang nằm dưới đất kia.”

Lữ Tư Hiền dập đầu nói: “Xin đại nhân tra cho rõ, tiểu nhân một mình lên lầu hai, chỉ thấy cửa phòng chữ thiên số 6 mở ra, Chu lão bản cùng Cư cô nương nằm trên mặt đất, dưới thân đều là máu, trong tâm của ta cả kinh, nhanh qua dò xét hơi thở, Chu lão bản kia dĩ nhiên tắt thở, mà Cư cô nương nằm trong tay một cây chủy thủ, bất tỉnh nhân sự, ta vô ý thức cầm chủy thủ nhìn xem, lại dò xét hơi thở của nàng, nàng ấy còn đang thở, ta đang muốn gọi người, không ngờ hai vị đó lại đến đó.”

Lữ Tư Hiền chỉ chỉ Giả Sơn cùng Lương Bình: “Ta còn chưa kịp phản ứng, bọn họ liền hô lên, vì vậy tất cả mọi người coi ta như hung thủ, dẫn tới nơi này.”

Long Nhị nghe được ba chữ “Cư cô nương” kia, trong lòng lộ bộ một chút, không phải là cái Cư cô nương hấn quen kia chứ?

Khuru Nhược Minh hỏi: “Người là nói, chủy thủ kia vốn là ở trong tay cô nương kia sao?”

“Đúng vậy.” Lữ Tư Hiền nói, lại vội vàng bổ sung: “Cư cô nương ta có quen biết, nàng ấy thân thể suy nhược, cũng không có võ, hai mắt không nhìn thấy gì, hoàn toàn không thể nào giết người. Ta cũng chưa từng nghe nói nàng cùng Chu lão bản có quen biết.”

Long Nhị nghe đến đây, hầu như đã xác định, cái người nằm ở trong vũng máu bất tỉnh nhân sự, tay cầm chủy thủ, nhất định là Cư Mộc Nhi.

Chính là cái người luôn thích chọc giận hấn, làm cho hấn tức giận Cư Mộc Nhi.

Chương 11

Thẩm Nghi Án Mạng - Manh Nữ Cầu Hôn

Lữ Tư Hiền tiếp tục nói: “Chỉ vì hai người này đều là người tiểu nhân có quen biết, cộng thêm việc kỳ quặc Cư cô nương cầm lấy chủy thủ này, tiểu nhân mới có thể vô ý thức lấy chủy thủ ra nhìn, nhưng tiểu nhân tuyệt không có giết người, cũng chưa từng đả thương Cư cô nương.”

Khuru Nhược Minh nhìn chăm chăm hấn một lát, hỏi nha dịch bên dưới: “Cô gái bị thương té xỉu đã tỉnh lại chưa? Nếu đã tỉnh, gọi nàng ta lên thẩm án.”

Nha dịch lĩnh mệnh đi ra ngoài. Thừa dịp này, Khuru Nhược Minh lại hỏi tiểu nhị Giả Sơn khách sạn Phúc Vận Lai, tình hình lúc Chu Phú kia vào ở khách sạn ra sao, có người đến tìm ông ta hay không?

Giả Sơn đáp: “Chu lão bản đi qua cửa khách sạn, đúng là do tiểu nhân kéo vào, Chu lão bản nhìn qua tâm tình thật không tốt, nhưng cũng không nói gì, vào trong tiệm, chỉ chăm chăm uống rượu, uống rất nhiều, sau đó tiểu nhân dìu ông ta vào phòng khách, hầu hạ ông ta ngủ. Từ lúc đó về sau liền thấy không có động tĩnh gì, cũng không có khách đến tìm ông ta.”

Khuru Nhược Minh sau khi nghe xong gật gật đầu, lại hỏi người làm của Chu Phú chính là A Phúc cùng Giang Anh, ngày thường Đông gia có thù hận với người khác hay không? Hai người kia đều nói Chu Phú làm người thành thật, xưa nay cùng người không cừu không oán, cùng nương tử Chu Trần thị tình cảm trung hậu, không thấy qua bọn họ có tranh chấp. Mấy ngày này chỉ có chuyện quyết định có bán quán trà hay không làm cho Chu Phú phiền lòng, việc khác lại không có nghe ông ta nhắc tới.

Chu Trần thị ở một bên ý vị lau nước mắt, khóc lóc kể lể tướng công nhà bà ta là người trung hậu như thế nào, quán trà chính là cuộc sống của ông ấy, tướng công nhất định là không muốn bán, lúc này mới cùng Lữ Tư Hiền nổi lên tranh chấp, bị hấn hạ độc thủ. Bà ta khóc hô, lại quỳ cầu xin Khuru Nhược Minh làm chủ cho.

Trong lúc ồn ào, một nha dịch đỡ Cự Mộc Nhi tiến vào.

Quần áo trên người Cự Mộc Nhi dính máu, trên đầu có thương tích, trên băng vải băng bó cũng thấm vết máu. Long Nhị nhìn không được nhìn kỹ nàng, nàng là không phải là càng gầy hơn đó chứ? Sắc mặt kia thật sự là khiến người ta phát bực. Đầu mày nàng cau lại, cả người mất tinh thần, bộ dáng thì ốm yếu.

Long Nhị nhìn nàng như vậy, càng nhìn càng cảm thấy trong lòng lão Nhị không thoải mái.

Cự Mộc Nhi cầm lấy trúc trượng, vịn lấy cổ tay nha dịch cẩn thận cất bước tiến đến. Nha dịch kia đã đem tình huống nói rõ cho nàng, Cự Mộc Nhi cũng hiểu tình hình hiện nay là thế nào. Nàng vào đến, hướng về phía trước thi lễ, sau đó đứng bất động, chờ người nói.

Khuru Nhược Minh lớn tiếng hỏi: “Người đến có phải là Cự Mộc Nhi không?”

Cự Mộc Nhi ngẩng đầu lên, hướng về phương hướng Khuru Nhược Minh lại thi lễ: “Khuru đại nhân, đúng là dân nữ.” Thanh âm của nàng nhẹ nhàng mềm mại, nghe có chút vô lực. Long Nhị có chút hốt hoảng, nghĩ tới dường như đã thật lâu rồi không nghe thấy nàng nói chuyện, vẫn là thanh âm thời điểm nàng có tinh thần dễ nghe hơn.

“Cự Mộc Nhi, đây là trên nha đường, Bản quan đang thẩm tra xử lý án mạng Chu Phú bị giết xảy ra tối nay trong khách sạn Phúc Vận Lai, ngươi hãy nói xem vì sao ngươi lại ở tại hiện trường án mạng?” Khuru Nhược Minh không có vòng vo, gọn gàng dứt khoát hỏi Cự Mộc Nhi.

Cự Mộc Nhi đem chuyện tiệm cầm tay nàng hỗ trợ, vì công việc quá nhiều không trở về nhà được, vì vậy dự định ở lại khách sạn một đêm, tất cả nói hết.

Khuru Nhược Minh nghe, đưa tới một nha dịch, làm cho hắn đi truyền người ở Tiên Âm Cầm đến hỏi, xem lời Cự Mộc Nhi nói có phải là thật hay không.

Nha dịch lĩnh mệnh đi. Khuru Nhược Minh lại hỏi Cự Mộc Nhi có biết Chu Phú hay không? Cự Mộc Nhi đáp không biết. Hắn lại hỏi nàng có biết Lữ Tư Hiền hay không, lần này Cự Mộc Nhi gật đầu nói có quen.

Khuru Nhược Minh suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Cự Mộc Nhi, Lữ Tư Hiền là người thứ nhất sau khi xảy ra án mạng phát hiện người, hắn nói trên tay người cầm chủ thủ, té xỉu ở bên cạnh Chu Phú, nếu người không quen biết Chu Phú, tại sao lại đi vào trong phòng của ông ta? Tay người cầm chủ thủ, đúng là hung khí khiến Chu Phú mất mạng, người giải thích như thế nào?”

Cự Mộc Nhi kinh ngạc há to miệng: “Tôi, tôi cầm chủ thủ?”

“Đúng là như thế.”

Cự Mộc Nhi lắc đầu, nhú mày cắn môi suy tư. Nàng không nói lời nào, chọc cho Khuru Nhược Minh vỡ đường mạch, quát lên: “Cự Mộc Nhi, mau trả lời Bản quan!”

Long Nhị nhú mày, nhìn Cự Mộc Nhi hoang mang vừa sợ hãi, rất bất mãn giọng nói của Khuru Nhược Minh. Không phải là muốn người ta trả lời sao, còn rộng to như vậy làm gì, một chút kiên nhẫn cũng không có, còn thẩm án cái gì nữa?

Cự Mộc Nhi bị Khuru Nhược Minh quát, sợ hết hồn, nàng trương miệng đang định nói chuyện, không ngờ Khuru Nhược Minh lại thét lên chặn miệng: “Nhất định là người mất mù nhận lầm cửa phòng, đi lầm vào trong phòng Chu Phú, Chu Phú say rượu không phân biệt người đến là ai, cứ chỉ lỗ mãng, sau khi người hoảng loạn, liền chống cự ông ta, người dùng chủ thủ đâm ông ta thành trọng thương, mà một hơi cuối cùng ông ta liều mạng dùng ấm trà trên bàn đánh ngất người ở đó.”

Cự Mộc Nhi cả kinh dùng sức lắc đầu, này là đang diễn tuồng nào thế này?

Nhưng Chu Trần thị đứng một bên lại xem giả thuyết của Khuru Nhược Minh là sự thật, Cự Mộc Nhi mới vừa lớn tiếng nói câu: “Đại nhân, hung thủ không phải là ta.” Lời còn chưa nói hết, Chu Trần thị kia lại kích động nhảy qua đây ngã Cự Mộc Nhi xuống đất cẩu xé đánh đập: “Nhất định là do đồ tiện nhân nhà người, nguyên lai là người giết tướng công của ta.”

Cự Mộc Nhi hoàn toàn không có lực chống đỡ, chỉ chớp mắt đã bị đánh vài quyền. Long Nhị giận dữ, tay chỉ một cái, Lý Kha như mũi tên phóng qua, kéo Chu Trần thị kia ra, Long Nhị hét lớn một tiếng: “Ấu đả cái gì, cũng không nhìn xem nơi đây là nơi nào sao!”

Khuru Nhược Minh tức giận nhìn hắn một cái, lời này không phải nên là do phủ doãn đại nhân hắn nói sao? Long Nhị rất không khách khí liếc hắn lại.

Hắn biết rõ Khuru Nhược Minh là có tâm thủ dò xét, xem Cự Mộc Nhi có thật sự là tay trói gà không chặt hay không. Nhưng thủ dò xét một chút là được,

vậy mà hấn cả buổi không để cho nha dịch kéo người đàn bà chanh chua kia ra là muốn làm sao?

Khi để một cô gái mù mắt yếu đuối như vậy, hấn ta làm quan phụ mẫu thì có gì tốt?

Lúc này nha phụ đã đỡ Cư Mộc Nhi lên, cũng thay nàng sửa sang dung nhan, Cư Mộc Nhi nói: “Đại nhân, hung thủ là một người hoàn toàn khác. Dân nữ nguyên là muốn đến sảnh tìm tiểu nhị đòi chút ít nước nóng uống, đi ngang qua phòng chữ thiên số 6, nghe thấy tiếng mở cửa cùng một tiếng nam nhân sợ hãi kêu, hấn chỉ hô được chữ ‘cứu’ liền bị người che miệng kéo đi, dân nữ lúc ấy vô ý thức quay đầu về hướng bên đó, hung thủ kia liền cho rằng dân nữ nhìn thấy cái gì, liền bắt cả dân nữ đi vào, dân nữ cầu xin hấn tha mạng, nói rõ chính mình mù mắt, sau đó hấn liền đánh dân nữ ngất xỉu. Lại về sau xảy ra chuyện gì, dân nữ thật là không biết.”

Khuru Nhược Minh gật đầu nhẹ, liễm mi suy nghĩ sâu xa, kỳ thật hấn cũng không cho rằng hung thủ là Cư Mộc Nhi.

Mặc dù song phương triển đấu, khả năng sau khi một bên trúng hai đao liều mạng đánh bại bên kia, mà chính mình cuối cùng cũng vì mất máu quá nhiều mà chết như vậy không phải là không có. Nhưng Chu Phú thân hình cao lớn, da thịt rắn chắc, ngay cả khi không phản kháng để cho Cư Mộc Nhi đâm hai đao, đao ngập đến tận xương, chuyện này là không có khả năng.

Hơn nữa một đao ngay eo, một đao sau ngực, xét theo chiều cao của Cư Mộc Nhi, phần đao đâm vào eo kia lúc đâm đao phải cầm đao hướng ra ngoài, mà phần đao đâm vào sau lưng kia, thì phải trở tay cầm đao hướng về phía sau, trong lúc vật lộn mà có thể đâm cả hai đao với lực đao thế kia, không thể nào có thời cơ để nàng đổi tay.

Hung thủ này, hiển nhiên cũng là một người đàn ông thân hình cao lớn.

“Lữ Tư Hiền.” Khâu Nhược Minh gầm lên một tiếng.

“Có tiểu nhân.”

“Vừa mới rồi ngươi cũng thấy đó, Cư Mộc Nhi kia cũng khai là không giết Chu Phú.”

“Đại nhân, mặc dù lúc tiểu nhân phát hiện Cư cô nương, trên tay nàng cầm chủ thủ, nhưng tiểu nhân cũng không cho rằng Cư cô nương là hung thủ. Như tiểu nhân đã nói, Chu lão bản cùng Cư cô nương đều là người quen của tiểu nhân, cũng là bởi vì cảm thấy chuyện có kỳ quặc, cho nên mới phải cầm chủ thủ tra xét. Không ngờ có người chứng kiến, tiểu nhân mới có thể bị ngộ nhận là là hung thủ.”

Khuru Nhược Minh hừ nói: “Vậy ngươi vừa rồi cũng đã nghe rõ ràng, người làm cùng người nhà của Chu Phú đều nói, ngươi muốn mua quán trà của Chu

Phú, mà Chu Phú liên tục không muốn bán. Hôm nay người hẹn hẳn, là để nói chuyện mua bán lần này phải không?”

“Đúng là thật.”

“Người nhiều lần thương lượng, việc mua bán không thành, trong lòng tất nhiên là oán hận chất chứa bất an. Đêm hôm đó người tìm gặp Chu Phú, nhờ tới vào việc mua bán ban ngày nói không thông, ông ta say rượu mất khống chế, ngôn ngữ nói chuyện với người không thỏa đáng, trong lúc tức giận người sát hại ông ta, lại khéo Cư Mộc Nhi vào, cho nên người hoặc là không làm, đã làm thì cho xong, đánh nàng ngắt xiu, muốn vu oan hại nàng, nếu người ta nhận định nàng ta có tội, người liền có thể thoát thân, nếu là Bản quan minh xét, nhìn ra nàng không phải là kẻ giết người, nàng cũng không thể khai ra người được. Người an bài tốt hết thấy, vốn định giả dạng làm người đầu tiên phát hiện hiện trường, lại không đoán được lúc đó đột nhiên có người xuất hiện, mắt thấy hết thấy, người thất bại trong gang tấc, bị bắt ngay tại chỗ, có phải thế không?”

Khuu Nhược Minh vừa nói lời này, vừa lặng lẽ đánh giá ánh mắt mọi người. Hai người làm của Chu Phú vẻ mặt bi phẫn, Chu Trần thị một mực che mặt khóc rờn, người thuê phòng cùng tiểu nhị khách sạn thần sắc như thường. Mà Long Nhị gia ngồi ngay ngắn một bên chỉ lặng lẽ nhìn vẻ mặt mọi người, trên mặt không gợn sóng.

Khuu Nhược Minh nói lời này khiến Lữ Tư Hiền cả kinh cuống quýt đập đầu: “Không phải vậy, đại nhân, sự thật cũng không phải là như thế. Vào ban ngày Chu lão bản đã đáp ứng đem cửa hàng bán cho Long phủ, chúng ta đã đem điều kiện mua bán bàn thật rõ ràng sau đó mới chia tay.”

Lời này của Lữ Tư Hiền vừa ra, hai người làm của Chu Phú cùng Chu Trần thị đều quá sợ hãi, luôn miệng ồn ào chuyện này không có khả năng.

Khuu Nhược Minh hỏi bọn họ xác nhận xem Chu Phú có nói nguyện ý bán cửa hàng hay không, ba người kia đều là lắc đầu nói Chu Phú không muốn bán. Khuu Nhược Minh lại hỏi Long Nhị hôm nay có nghe được Lữ Tư Hiền báo lại chuyện mua cửa hàng đã định hay không? Long Nhị lắc đầu, đây không phải là vụ mua bán nhỏ, Lã chương quỹ một đêm tất cả chi tiết đều quyết định chắc là sẽ không báo lại hẳn, nếu không bị hẳn nói ba xạo hỏi đến, chính là Lã chương quỹ không xứng chức.

Lữ Tư Hiền lúc này vội vàng nói: “Thật là còn có một chuyện chưa định. Chu lão bản chỉ nói trong cửa hàng còn có hai người làm công theo ông ta đã lâu, ông ta đem cửa hàng bán, còn phải nói với một tiếng hai người bọn họ, hỏi xem hai người bọn họ nguyện ý đi theo Long gia làm việc, hay là nguyện ý cầm bạc tự mình mưu sinh. Ông ta giải thích rõ cho ta rồi hẹn ngày khác, không có ngờ tới ban đêm lại xảy ra chuyện thế này.”

Khuu Nhược Minh hỏi: “Việc này có người thứ ba nào biết hay không?”

Lữ Tư Hiền sững sờ, hắn còn đang đợi tin tức, cho nên chưa nhắc tới với người khác, Chu lão bản bên kia có lẽ cũng vậy, hôm nay xem tình hình thế này, có lẽ cũng không có người nào biết chuyện này. Lữ Tư Hiền trong lòng biết vô luận nhân chứng vật chứng, đều bất lợi đối với mình. Sắc mặt hắn như tro tàn, chỉ đành phải dập đầu nói: “Đại nhân tra cho rõ, tiểu nhân xác thực không có giết người.”

Khuru Nhược Minh trầm tư, vụ án này mặc dù có thể dự đoán như vậy, nhưng vẫn có điểm đáng ngờ. Hắn có chút bất không được đầu mối, đám người dưới công đường kia, ngoại trừ Lữ Tư Hiền, mỗi người nhìn qua đều là trong sạch, không hề có động cơ, không có hiềm nghi, cũng đều có nhân chứng khách quan chứng minh.

Chỉ có Lữ Tư Hiền hiềm nghi trọng đại!

Nhưng rốt cuộc không đúng chỗ nào?

“Đại nhân.” Lúc này Long Nhị mở miệng: “Long mỗ chỉ nói một việc.”

Khuru Nhược Minh nhìn về phía hắn, Long Nhị nhìn thẳng hắn, tiếp tục nói: “Nói đến động cơ, Lã chương quỹ hàng năm giúp Long mỗ kiếm tiền từ trà trang không ít, có thể mua hai mươi cái Tường Phú trà trang cũng không thiếu. Tường Phú trà trang kia đối với Long mỗ bất quá chỉ là chuyện thêm danh tiếng mà thôi, Long mỗ cũng không cho Lã chương quỹ bất kỳ áp lực nào yêu cầu hắn nhất định phải làm được việc. Nói như thế, nếu đã là chương quỹ trà trang có khả năng kiếm ra tiền nhiều nhất xét trong toàn bộ kinh thành này, hiềm có một cái quán trà nhỏ có thể khiến người đó giận dữ giết người, Long mỗ ngược lại cảm thấy việc này thật sự là hi hữu.”

Khuru Nhược Minh mân cẳng miệng, trong lòng rất không thoải mái. Hắn đang nhúc đầu suy nghĩ, đột nhiên một bộ khoái bên ngoài chạy vào, tiến đến bên lỗ tai hắn vội vàng nói vài câu, thì ra là bọn họ vừa mới theo lời những người dưới công đường mà ra ngoài tra xét, những người ở khách sạn, tử lâu, còn có những người trong nhà họ, đều tra hỏi. Bộ khoái này tập hợp mọi tin tức tra xét được, trở lại báo cho Khuru Nhược Minh.

Những lời mà đám người dưới công đường kia nói đều là lời nói thật.

Chỉ có lời nói của Lữ Tư Hiền là không có người có thể chứng minh.

Không có người có thể chứng minh hắn không phải là hung thủ!

Lúc này Cư Mộc Nhi bỗng nhiên nói: “Đại nhân, dân nữ có thể cùng Lã chương quỹ nói vài lời hay không.”

Khuru Nhược Minh không biết nàng nghĩ gì, đồng ý. Cư Mộc Nhi vươn cánh tay, quơ quơ hướng Lữ Tư Hiền đi tới. Nha dịch vội vàng đỡ nàng, vì nàng dẫn đường.

Cư Mộc Nhi đi tới, trong miệng hô một tiếng: “Lã chương quỹ.”

Lữ Tư Hiền vội vàng đứng dậy, đưa tay đỡ nàng, đáp: “Cư cô nương.” Cư Mộc Nhi nắm cánh tay của hắn, đứng vững vàng.

Tất cả mọi người nhìn hai người đó, không biết Cư Mộc Nhi muốn nói gì. Kết quả nàng lại nói: “Ta chỉ là muốn cùng Lã chương quĩ nói tiếng cảm ơn, nếu không phải ngài kịp thời phát hiện, có lẽ ta đã bị thương nặng mất mạng. Ta tin tưởng Lã chương quĩ không phải là hung thủ. Đại nhân nhất định sẽ tra xét kỹ càng, Lã chương quĩ yên tâm.”

Lữ Tư Hiền vẻ mặt đau khổ, đại án liên quan đến nhân mạng, tình thế đối với hắn bất lợi như thế, hắn sao có thể yên tâm? Sau lưng người làm và thê tử của Chu Phú cao giọng mắng, điều này làm cho trong lòng hắn lại càng khổ sở.

Khuru Nhược Minh sắc mặt cũng khó nhìn, cô nương mù mắt này tại sao tánh tình y chang như Long Nhị gia vậy, bất chấp tất cả, trước hết đều chụp mũ hắn. Hắn là quan tốt, ai cần bọn họ thi nhau đâm chọt khen đều hắn trước khi xử lý án như vậy?

Có thể ẩn ý án này thật là khó giải quyết, xem ra còn phải lại tinh tế tra rõ mới có thể định đoạt.

Lúc này Cư Mộc Nhi bỗng nhiên lại nói: “Đại nhân, dân nữ đầu bị thương, đau đớn bất an, lúc xảy ra án mạng có một số việc nhớ không rõ, nhưng dân nữ mơ hồ cảm thấy, đây chính là manh mối trọng yếu, đại nhân chớ vội kết án, đợi dân nữ tinh tế nghĩ ra lại đến báo cho đại nhân.”

Khuru Nhược Minh nhíu mày, một manh nữ còn có thể thấy cái manh mối trọng đại gì. Hắn không thể trông cậy vào nàng, nhưng lúc này tái thẩm cũng không có tiến triển gì, vì vậy hắn dặn dò vài câu, trước bắt giữ Lữ Tư Hiền giám sát, đám người còn lại đều tự về nhà, chờ đợi nha phủ lại tra xét.

Long Nhị lúc này cũng không còn biện pháp nào, đành dặn dò Lữ Tư Hiền sẽ giúp hắn dọn xếp trong nhà, khuyên hắn chớ hoảng sợ, chắc chắn tìm được chứng cứ chứng minh trong sạch.

Lữ Tư Hiền bị dẫn xuống, Long Nhị cho Lý Kha tìm người trong lao chuẩn bị, chớ để Lã chương quĩ ở bên trong bị khổ. Lý Kha lĩnh mệnh đi.

Long Nhị cùng Khuru Nhược Minh khách sáo vài câu, xác nhận Khuru Nhược Minh cũng cảm thấy còn có điểm đáng ngờ, nhưng tạm không có quá mức cụ thể có thể nói, vì vậy Long Nhị cáo từ.

Ra khỏi phủ nha, chứng kiến một cặp trung niên nam nữ đang đón Cư Mộc Nhi lên xe ngựa. Nam tử kia luôn miệng nói: “Ai, ai, làm sao xui xẻo như vậy, thật may là con vô sự. Nếu không phải con vội vã làm việc cho ta mới ở tại khách sạn kia, nếu có cái gì không hay xảy ra, ta làm sao còn có thể nói chuyện với phụ thân của con nữa?”

Cư Mộc Nhi vẻ mặt mệt mỏi, nhẹ nhàng đáp vài tiếng, sau đó lên xe ngựa của bọn họ, đi.

Long Nhị xoay người gọi một gã sai vặt lanh lợi bên cạnh, cho hắn đi theo xe kia, nhìn hai người đem Cự Mộc Nhi đi đâu. Nếu có chuyện liền mau chóng trở lại báo. Gã sai vặt theo lệnh, cưỡi ngựa đi theo.

Long Nhị sắp xếp chuyện xong xuôi, trở lại trong phủ, lúc đó đã là qua nửa đêm. Lúc này hắn cũng không phải muốn ngủ, vì vậy lại đến thư lâu, một mình ngồi yên lặng, nghĩ tới mọi chi tiết liên quan đến vụ án, vô luận như thế nào, hắn nhất định phải cứu Lã chương quỹ ra.

Long Nhị ngồi đến bình minh. Trong khoảng thời gian đó, Lý Kha tiến đến báo tình hình an trí Lã chương quỹ trong tù cùng những chuyện Cự Mộc Nhi được lão bản Tiên Âm cầm thu xếp. Còn có phải một vài thám tử Long phủ thăm dò manh mối liên quan đến án của Lã chương quỹ cũng đều an bài thỏa đáng.

Long Nhị gật gật đầu, hắn hy vọng những thám tử này hữu dụng, nhất định còn có cái manh mối gì là bọn họ cũng có thể đào lên.

Trời mới tờ mờ sáng, một gã sai vặt đột nhiên tiến đến báo, nói ở cửa chính bên ngoài phủ, Cự Mộc Nhi cô nương cầu kiến.

Long Nhị kinh ngạc, nha đầu kia trên đầu bị thương còn không an phận nghỉ ngơi, chạy loạn làm cái gì? Hắn cau mày đồng ý, cho gã sai vặt dẫn nàng đến phòng trước.

Đội Long Nhị đi qua, mới phát hiện bên cạnh Cự Mộc Nhi ngồi còn có cả Cự phụ. Hai bên nói mấy câu khách sáo, Cự Mộc Nhi đột nhiên nói: “Lần trước Nhị gia nói với ta nhà của ngài có một cây cầm tốt, ta đột nhiên rất muốn nhìn một chút, thừa dịp lần này đi ngang qua, nên tới quấy rầy một chút.”

Long Nhị sững sờ, hắn khi nào thì nói với nàng nhà hắn có cây cầm tốt? Nhưng chỉ chớp mắt nhìn về mặt Cự phụ tức giận, hắn liền hiểu được. Nàng nhất định là có việc muốn bí mật nói, nhưng lại không muốn cho cha nàng biết.

Long Nhị đột nhiên có nàng tiểu tay cầm rơi vào trên tay mình vui mừng, hắn cười cười: “Cây cầm đặt ở thư lâu, nếu là cô nương muốn nhìn, kính xin dời bước.”

Cự Mộc Nhi nghe thấy hắn phối hợp, thở phào nhẹ nhõm, vội nói: “Vậy phụ thân ở đây chờ con một hồi, con đi sờ cầm kia một cái lập tức sẽ trở lại.”

Cự phụ thấy đang ở tại trong phủ người khác, khó mà nói gì, chỉ lẩm bẩm có chút không vui, nữ nhi bị thương không hảo hảo về nhà đi xem đại phu, còn chạy tới nhìn cái cầm gì đó, ông cũng không nên đáp ứng nàng.

Long Nhị phân phó tiểu bộc mang cho Cự phụ chút trà bánh điểm tâm, dặn dò thật tốt, sau đó dẫn Cự Mộc Nhi đi.

Long phủ rất lớn, hành lang vườn hoa đường đá, bảy hướng quẹo tám đường rẽ, Cự Mộc Nhi đi theo Long Nhị hơi có phần lao碌, Long Nhị nhìn thấy nàng

đã đổi qua thân quần áo sạch, khăn vải bằng bó trên đầu cũng là mới thay, nhưng bộ dáng của nàng so với ban đêm ở phủ nha càng hư nhược.

Long Nhị không biết tức giận trong lòng có từ đâu, dứt khoát tìm một gian sương phòng gần đó cùng nàng ngồi xuống. Hắn gọi gã sai vặt chuẩn bị trà nóng mang lên sớm một chút, sau đó bắt đầu nói chuyện.

“Cô tối hôm qua đã ngủ chưa? Làm sao lại để khuôn mặt tái nhợt như quỷ chạy khắp nơi như vậy.”

Cư Mộc Nhi hoàn toàn không có tâm tư cùng hắn đấu võ mồm, chỉ giải thích: “Hôm nay lúc cửa thành vừa mở cha ta liền tới, ông ấy đã biết chuyện tối ngày hôm qua, muốn dẫn ta trở về tỉnh dưỡng. Nếu ta không tìm lý do tới gặp mặt Nhị gia một lần, chỉ sợ là mấy hôm sau cũng không thể tới.”

“Cô muốn nói với ta cái gì?” Gã sai vặt mang trà đến rót cho hai người. Long Nhị nhìn tay Cư Mộc Nhi bị lạnh đến trắng bệch, vì vậy đặt cái ly lên bàn, gõ lên phát ra tiếng, nói ra: “Trà ở đây, nóng.”

Cư Mộc Nhi cảm ơn, mò tới cầm lấy cái ly, không lên tiếng. Long Nhị lại hỏi thêm một lần: “Cô tìm đến ta là muốn nói cái gì?”

Cư Mộc Nhi hít sâu một hơi, trên mặt phát hiện lúng túng cùng một chút khó xử, Long Nhị nhìn thấy không khỏi khiêu mi, nàng đến tột cùng là muốn nói gì?

“Nhị gia.” Cư Mộc Nhi rốt cục mở miệng: “Ta có biện pháp chứng minh Lã chương quỹ không phải là hung thủ, cũng có thể tìm được hung phạm.”

“A?” Việc này khiến Long Nhị cảm thấy hứng thú vô cùng, hắn chờ Cư Mộc Nhi nói tiếp, xem thử nàng có biện pháp nào.

“Nhưng mà.” Lời nói Cư Mộc Nhi xoay chuyển: “Ta muốn cùng Nhị gia trao đổi một điều kiện.”

Lại là chiêu này?

Long Nhị khiêu mi, trong lòng BÌNH BÌNH nhẩy, có chút cảm giác hưng phấn khi gặp đối thủ lại như có chuyện đùa. Hắn cầm lấy cái ly uống ngụm trà nóng, bình ôn tâm tư, hỏi: “Cô muốn trao đổi điều kiện gì?”

Cư Mộc Nhi cắn môi thật lâu không lên tiếng, Long Nhị kiên nhẫn chờ, hắn uống xong một ly, lại rót cho mình thêm một chén, cầm lên uống.

Cư Mộc Nhi lại hít sâu một cái, rốt cục nói: “Ta muốn Nhị gia cưới ta.”

“Phốc...” Long Nhị nhanh chóng quay đầu sang một bên, phun một ngụm trà xuống đất.

Gặp quỷ, mới vừa rồi có phải là hắn vừa nghe được có người cầu hôn hắn hay không?

Chương 12

Chung Thân Tự Thoại - Đàm Hôn Luận Gả

Long Nhị có chút không dám tin tưởng lỗ tai của mình, hẳn thật sự vừa mới “bị” người ta cầu hôn rồi sao?

Long Nhị tự nhận là đã gặp qua không ít cô gái. Dù loại tướng mạo, dù loại tính tình, dù loại bối cảnh, tuổi cũng không hề giống nhau.

Trong số đó những người cô ý bày tỏ với hẳn không ít, có tặng lễ, có tặng thơ, có dùng ánh mắt truyền lời, có khi tứ chi lớn mật biểu đạt, có người tự mình ra ám hiệu, có khi lại sai người chuyển đạt...

Nhưng chuyện thành thân này, không hề có một ai dám dũng mãnh trực tiếp nói với hẳn: “Ta muốn Nhị gia cưới ta” như vậy.

Người lớn gan nhất mà Long Nhị từng thấy trước đây, cũng chỉ là che che giấu giấu quanh co lòng vòng hỏi hẳn vì sao không cưới thê tử. Hừ, thật sự là không thú vị vô cùng.

Nhưng mà bây giờ lần này có chút ít thú vị, lần này thật là bất ngờ kinh ngạc. Trình độ kia hoàn toàn vượt ra khỏi sức tưởng tượng cùng dự liệu của Long Nhị. Cái dạng cô gái gì mới có thể trực tiếp đối với một nam nhân không thể gọi là quá quen thuộc nói: Người cưới ta đi.

Được rồi, kỳ thật, Long Nhị cảm thấy, cảm giác này vẫn thường hay xuất hiện khi nói chuyện cùng nàng.

Nhưng mà, nàng nói thì nói, khuôn mặt vẫn đầy vẻ mệt mỏi, tiêu tụy giống như quỷ đói, trên đầu thì có vết thương thấm máu sưng thành một cục, y phục không hề vừa người hiển nhiên là mượn từ người khác, không dặm phần trang điểm, không có kiểu tóc màu mè, trong lòng thì ôm cây trượng trúc... cứ như vậy mà nói với hẳn.

Thật sự, thật sự là, hẳn ngay cả ý nghĩ trách cứ nàng cũng không có.

Dung nhan không ngay ngắn, căn bản là không hề coi trọng hẳn.

Long Nhị trừng mắt nhìn cái cô nương mù mắt kia vừa cầu xin kết hôn xong liền cắn môi vẻ mặt thấp thỏm, trong lòng khẽ hừ, cô mà cũng biết bất an ư? Còn tưởng rằng lá gan của cô cứng chắc như thiết giáp đá tảng đó chứ.

Hắn nhìn chằm chằm nàng, một hồi lâu thanh thanh giọng ho hai tiếng, hỏi: “Vì cái gì?”

“A?” Cư Mộc Nhi sững sờ.

Long Nhị trong lòng rất không thoải mái, cầu xin người ta kết hôn xong liền ngồi ngốc đó sao? Hắn “hừ” một tiếng, lại hỏi: “Tại sao ta phải cưới cô?”

“Bởi vì...” Cư Mộc Nhi có chút nói bần khoản, rồi sau đó tựa hồ hạ quyết tâm, nhẹ nhàng nói: “Ngài nói Lã chương quỹ một năm thay ngài kiếm tiền đủ

mua hai mươi quán trà mà vẫn dư, mà ta mười năm sợ cũng ăn không hết nửa phần tiền bạc của một quán trà. Nhị gia tính toán tỉ mỉ vô cùng, nhất định có thể hiểu, thêm một mình ta, so với tổn thất một Lã chương quỹ đúng là có lời nhiều hơn.”

Lý do này rõ là...

Lấy cớ như thế Long Nhị chỉ cảm thấy rất quen, đạo lý này cũng là hẳn thường dùng, nhưng hẳn tuyệt không thể rơi xuống hạ phong, hẳn sẽ lấy nàng mới là lạ. Vì vậy hẳn lại hỏi: “Cô có bao nhiêu đồ cưới?”

Lúc này Cư Mộc Nhi tỉnh táo ung dung, đáp lại có thứ tự: “Nếu là ta gả tới đây, Long Nhị gia một năm ít nhất có thể kiếm ra số tiền tương đương hai mươi quán trà, mười năm chính là hai trăm quán, hai mươi năm chính là bốn trăm quán. Một quán trà giá trị bao nhiêu tiền, Nhị gia khẳng định rõ ràng hơn so với ta. Ta tin tưởng số đồ cưới này, tuyệt không thua kém so với bất kỳ một thiên kim nhà giàu nào.”

Long Nhị bị chẹn họng một chút, nàng đúng là lấy lời của hẳn mà đánh lại hẳn, còn không ngừng nhắc nhở nếu hẳn thiếu Lã chương quỹ sẽ mất bao nhiêu bạc.

Hừ, hẳn là người coi trọng tiền bạc như vậy sao?

Được rồi, hẳn đúng là loại người như thế, nhưng hẳn cũng không phải là cái loại vì tiền bạc mà tùy tiện cưới vợ. Nếu là chỉ vì tiền, lúc trước từng có một nữ thành chủ nguyện ý tặng hẳn nửa tài sản cả thành chỉ vì gả cho hẳn kia, hẳn còn không thèm cưới, nếu hẳn thực là cái loại người đó, hiện tại còn đến phiên cái cô nương ốm tong teo không có mấy lượng mắt cũng không tốt này tới cầu hôn sao?

Vì vậy Long Nhị lại thay đổi vấn đề: “Cô có thể xem sổ sách không? Cô có thể gảy bàn tính không? Cô có bản lĩnh quản lý chuyện lớn chuyện nhỏ trong phủ sao?”

Cư Mộc Nhi mân miệng, trong lòng cũng có chút không thoải mái, nàng bị mù, hẳn đang cố ý nhục nhã nàng sao? “Nhị gia chưa lập gia đình, nguyên lai là chọn trúng tiên sinh phòng thu chi và tiên sinh quản sự trong phủ sao?”

Ai u, mạnh miệng a!

Long Nhị giận quá hóa cười, hẳn nói: “Cô đột nhiên đã chạy tới cầu xin ta cưới cô, chẳng lẽ không nên nghĩ ra vài cái lý do để thuyết phục ta sao?”

Cư Mộc Nhi không kiêu không nịnh đáp: “Nhị gia nghĩ sai rồi, ta đến không phải là để van cầu, trên thực tế, ta cảm thấy được ta đây là đang trao đổi điều kiện, để Nhị gia có thể lợi nhuận đại phát.”

“Cô là muốn nói, ta mới là người nên cầu xin sao?” Long Nhị quắc mắt trừng mi, cô nương mù mắt này nói chuyện thật là khiến cho người ta tức giận.

“Nhị gia cũng không cần cầu xin, giờ phút này nếu Nhị gia nói muốn cưới ta, ta tất nhiên sẽ không cự tuyệt. Ta không những không cự tuyệt, ta còn giúp Nhị gia vì Lã chương quý rửa oan.”

Long Nhị lần này ghen hấn, hấn ở trong nghề đàm phán đã nhiều lần, những vấn đề khó hơn nữa cũng đã gặp, nhưng chưa từng thấy qua người nào được tiện nghi lại còn khoe mẽ, chết vì sĩ diện mạnh miệng rồi lại quang minh chính khí chận lời nói của người ta giống nàng như vậy.

Long Nhị mất hứng, đáp: “Cư cô nương, cô nghĩ thật là hay. Ta không muốn cưới cô, cũng không cần cô trợ giúp, Long phủ ta là cái thế lực gì? Phủ nha chỉ là nơi bày biện cho đẹp mắt thôi sao? Chân tướng vụ án kia rất nhanh liền có thể tra ra manh mối. Cho nên, Cư cô nương, tính toán của cô thật là quá kém.”

Giọng Long Nhị nói lời này thật không tốt, hấn nhìn vẻ mặt của Cư Mộc Nhi từ từ cứng ngắt, thấy những ngón tay nàng nắm trượng trúc bởi vì dùng sức mà trắng bệch. Nàng mân chặt khóe miệng, dùng sức mở tròng hai mắt, Long Nhị không xác định được nàng có phải là muốn khóc hay không.

Cả người nàng dâng lên sự phồng bì cùng bi thương làm cho Long Nhị có chút hối hận, lời của hấn vừa rồi có phải rất khó nghe hay không? Đúng là lời nói như bát nước hắt đi, không thể nào hốt lại.

Cả hai người đều lặng lẽ.

Một lát sau, Cư Mộc Nhi khàn khàn nói: “Quấy rầy.” Sau đó nàng vội vàng đứng lên đi ra ngoài.

Lần này Long Nhị có chút nóng nảy, thanh âm nàng khổ sở làm cho hấn thật không dễ chịu. Nàng cứ đi như vậy, không nói thêm cùng hấn lời nào sao? Không đánh trả hấn nữa sao?

Hấn nhìn nàng đi ra ngoài, tốc độ của nàng nhanh hơn lúc đến, chỉ trong chớp mắt, nàng đã ra khỏi phòng, đi lên đường mòn. Long Nhị xuyên qua cửa sổ nhìn nàng, phát hiện không có người dẫn nàng, nàng lại có thể tự nhận ra đường được.

Mắt thấy nàng càng đi càng xa, Long Nhị đứng ngồi không yên. Hấn nhảy dựng lên, chạy nhanh ba bước gộp thành hai bước, đuổi theo nàng.

“Cư cô nương.” Hấn gọi nàng.

Cư Mộc Nhi không có quay đầu lại, chỉ cúi đầu nhỏ giọng nói: “Nhị gia không cần đưa tiễn, ta nhận ra đường.”

Hấn không nghi ngờ nàng nhận ra đường, hấn đột nhiên hiểu được, lúc đến nàng đi chậm rãi là vì nàng yên lặng nhớ đường, cho nên lúc rời đi nàng lại có thể nhanh nhẹn rất nhiều. Nhưng vấn đề trọng điểm bây giờ không phải là khả năng nàng nhận ra đường, hấn cũng không phải là muốn đưa nàng ra.

“Cư cô nương.” Long Nhị bước lên trước hai bước, nắm chặt trượng trúc của nàng. “Ăn xong điếm tâm rồi hãy đi.”

Cư Mộc Nhi lắc đầu, thanh âm lạnh lẽ: “Tạ ý tốt của Nhi gia, ta không tiện quấy rầy nữa.” Trên tay nàng thêm chút sức, lại rút không nổi trượng trúc ra, nàng nhíu mày, lại thêm lực kéo thêm hai cái.

Long Nhi nắm lấy trượng trúc, nhìn bộ dạng của nàng vẻ mặt tức giận, dốc hết khí lực nhưng lại phí công rút không được trượng trúc ra, trong lòng có chút buồn cười, hần lại nói: “Cùng ăn điểm tâm đi, ta muốn nhìn xem rốt cuộc cô ăn có nhiều hay không? Có thật là mười năm cũng ăn không hết số tiền của nửa quán trà của ta hay không.”

Cư Mộc Nhi sững sờ, nhưng tâm tình vẫn chưa chuyển tốt, nàng đứng bất động, Long Nhi lại kéo trượng trúc muốn dẫn nàng trở về. Hần nói: “Chuyện nói điều kiện thế này cũng giống như đàm phán mua bán. Một cuộc đàm phán không thể đồng ý ngay với những gì người ta đề nghị được, tóm lại là phải vòng tới vòng lui, cuối cùng mới thống nhất điều kiện. Sao có thể giống cô như vậy, nói không được vài câu liền nổi giận đòi đi, vậy làm sao có thể làm được việc?”

Cư Mộc Nhi không có đáp lời, nàng đang phân vân không biết Long Nhi là muốn tiếp tục trêu nàng hay thật sự nguyện ý nói chuyện với nàng. Nhưng giờ phút này hần kéo nàng đi, nàng lại nguyện ý đi cùng hần. Nam nhân này nói chuyện thì khó nghe, hành vi lại ác liệt, nhưng thật sự không có ý làm tổn thương nàng, tốt và ác, nàng nghĩ nàng cũng phân không rõ.

Hai người lại trở về sương phòng kia, gã sai vặt đã mang lên vài món điểm tâm nóng hổi. Cháo trắng rau dưa, còn có bánh bao.

Long Nhi đem các món ăn nói cho Cư Mộc Nhi biết, lại giúp nàng gấp bánh bao đặt ở trên cái đĩa trước mặt nàng, dùng đũa gỗ cái đĩa phát ra tiếng, cho nàng biết rõ đồ ở đâu.

Cư Mộc Nhi tạ ơn, từ từ ăn. Long Nhi lại gấp chút thức ăn bỏ vào trong cháo cho nàng, đem cái muỗng đặt ở trong chén rồi nói cho nàng, Cư Mộc Nhi lại tạ ơn, mò tới, từ từ húp cháo.

Hai người lẳng lặng dùng điểm tâm, Cư Mộc Nhi ăn cũng vừa phải, nói cảm ơn, sau đó rầu rĩ ngồi yên không nói lời nào.

Long Nhi nhìn bộ dáng nàng thế kia thật là muốn gõ đầu nàng một cái, mới nói vài câu không như ý, nàng liền tỏ vẻ đáng thương như vậy sao. Hần hăng giọng một cái, hỏi nàng: “Cô nói có biện pháp vì Lã chương quỹ rửa oan, là cái biện pháp gì, hãy nói ta nghe một chút.”

Cư Mộc Nhi không nói lời nào, Long Nhi nói xong cũng kịp phản ứng, cũng giống như lần trước tại trà trang, nàng nhất định là nghĩ nàng nói ra sẽ không có lợi. Vì vậy Long Nhi đổi lại vấn đề: “Nếu cô đã không thấy được bộ dáng của hung phạm, thì làm sao có thể nhận định không phải là do Lã chương quỹ gây nên?”

Lần này Cư Mộc Nhi đáp: “Tại phủ nha, ta nhân lúc nói chuyện với Lã chương quỹ, chạm tới y phục trên người hần, hần mặc chính là vải tơ tron nhẵn,

mà tên hung thủ kia, lại mặc áo vải bình thường. Còn nữa, trên người Lã chương quỹ có mùi hương, có lẽ trước lúc đến đang niệm kinh hoặc là đánh đàn... Ừ, tóm lại, ta là muốn nói, mùi trên người hắn không giống với hung thủ kia.”

Long Nhị kinh ngạc, lúc nàng thân trong hiểm cảnh, lại còn có thể ghi nhớ những chi tiết này. Cư Mộc Nhi lại nói: “Ta còn có những manh mối khác, ta có thể tìm được hung phạm.”

Long Nhị nhìn nàng một hồi, hỏi: “Cô biết rõ manh mối này giúp ích rất nhiều, vì cái gì không ở trên công đường nói cho phủ doãn đại nhân?”

Cư Mộc Nhi cúi đầu xuống không nói lời nào.

Long Nhị còn nói: “Cô có biết việc cô gạt những thứ này, Lã chương quỹ không duyên cớ bị hàm oan mơ hồ không tính, hắn bị nhốt ở trong lao đó, lại phải không vì lý do gì mà chịu bao nhiêu đau khổ hay không?”

Cư Mộc Nhi cắn môi, không nói chuyện, nhưng ngón tay nàng nắm chặt trượng trúc đang tiết lộ tâm tình của nàng.

Long Nhị thở dài, lại hỏi: “Nếu không phải ta nguyện ý cưới cô, có thật cô sẽ để mặc Lã chương quỹ chết trong oan uổng mơ hồ hay không?”

Cư Mộc Nhi chần động, nàng ngẩng đầu, dùng cặp mắt không còn thấy vật kia đối mặt với hai mắt Long Nhị: “Nếu Nhị gia không đáp ứng, ta cũng sẽ đem hết thân nói cho phủ doãn đại nhân.”

“Nếu nói như vậy, đồ cưới để ta cưới cô cũng không còn nữa rồi.”

“Dù sao Nhị gia đã nói là sẽ không cưới ta.” Cư Mộc Nhi nhếch miệng, hiện lộ một chút tính trẻ con. “Nhị gia nguyện ý cho Lã chương quỹ biết rõ Nhị gia không muốn lấy vợ để giúp hắn, nhưng ta lại không muốn Lã chương quỹ cảm thấy ta chưa đạt mục đích liền thấy chết mà không cứu.”

Long Nhị cười cười: “Nói như vậy, ta lại trượng nghĩa không bằng cô.”

Cư Mộc Nhi gật gật đầu, ngẫm lại cũng cảm thấy buồn cười. Nàng có tư tưởng xấu đến buộc hắn cưới nàng, hắn không có đáp ứng, vốn là nên bực tức thù hận không còn lời nào để nói, không hiểu sao cuộc nói chuyện giữa hai người lại cảm thấy rất vui vẻ.

Nàng nhin không được nói một câu nàng giấu ở trong lòng thật lâu. “Nhị gia, kỳ thật một cô gái yếu đuối, cũng vẫn có lòng hiệp nghĩa.”

Long Nhị sững sờ, không có hiểu được lời này có ý gì, Cư Mộc Nhi lại đứng lên, nói: “Đa tạ Nhị gia khoản đãi, ta không quấy rầy nữa.”

“Đợi một chút.” Long Nhị gọi nàng. Cư Mộc Nhi sững sờ, đứng yên.

Long Nhị nói: “Cô ngồi xuống.” Cư Mộc Nhi ngồi xuống.

Nhưng Long Nhị lại không nói gì cả, Cư Mộc Nhi khó hiểu, đành phải ngồi chờ.

Nàng cũng không biết giờ phút này trong lòng Long Nhị rất giãy giụa. Hắn do dự không yên, hẳn xác thực là không muốn lấy vợ, đúng là hẳn cũng biết, từ lúc Cur Mộc Nhi đem điều kiện ra, nàng sẽ không lại đến cầu xin hắn cưới nàng, nàng không đến cầu xin hắn, không cùng hắn đấu võ mồm, hẳn lại mất rất nhiều niềm vui thú.

Hơn nữa nàng vì cái gì mà đột nhiên muốn gả cho người ta? Nàng có chuyện gì khó xử sao? Hẳn không đáp ứng cưới nàng, không phải nàng sẽ tìm người khác để gả sao? Nếu nàng gả cho người khác, không phải hẳn sẽ khó gặp được nàng, không thể chọc nàng chơi sao?

Long Nhị suy nghĩ bần khoản, đột nhiên hỏi: “Cur cô nương, lần trước tại trà trang, cô nói cô có biện pháp có thể kiếm lại bạc cho việc xây dựng mái che kia cho ta, là cái biện pháp gì?”

Cur Mộc Nhi rất bất ngờ khi nghe hắn hỏi cái này, nhưng vẫn đáp: “Ý của ta là, trong kinh thành, người đại phú đại quý giống như Nhị gia không ít, tiền không phải là vật hiếm có xài không hết, cho nên thứ bọn họ muốn là danh tiếng cùng quyền lực. Đường đông là phố xá thương mại trọng yếu nhất trong kinh thành, nếu xảy ra việc sửa phố lớn như vậy, chỉ cần khéo thi danh mục, nên sẽ có những nhà giàu nguyện ý bỏ tiền lưu danh.”

Long Nhị nhin không được mỉm cười, manh nữ này a, cũng biết nàng rất thú vị. Có thể suy nghĩ giống như hắn, nói chuyện với nàng thật sự là một chút giống như tán gẫu.

“Việc cưới cô làm vợ này, ta phải hao hao suy nghĩ một chút.” Long Nhị vừa nói xong lời này, Cur Mộc Nhi trừng to mắt giật mình ngẩng đầu.

Nét mặt của nàng làm cho Long Nhị cười, hắn nói: “Bất quá cô vẫn phải có một lý do thuyết phục ta, cô gả tới đây, thì có tác dụng gì với ta?”

Vấn đề này rất thực tế, cũng là muốn cố ý làm khó nàng. Cur Mộc Nhi cau mày hơi nghiêng đầu nghiêm túc nghĩ, nàng biết rõ nàng phải nói một cái đáp án làm cho Nhị gia vui vẻ.

Nàng suy nghĩ hồi lâu, đáp: “Ta có thể cùng Nhị gia giải buồn.” Đáp án vừa hàm hồ vừa cụ thể, làm cho Long Nhị cười lên ha hả. Nàng lại còn biết rõ nàng có thể giải buồn cho hắn sao.

Long Nhị cảm thấy tâm tình trở nên phi thường tốt, hắn tựa lưng vào ghế, nhìn Cur Mộc Nhi, cảm thấy gương mặt đó bắt đầu trở nên hết sức thuận mắt.

Hắn lại hỏi: “Vậy cô hãy nói một chút xem, vì cái gì mà cô muốn gả cho ta?”
Vì cái gì?

Bởi vì Nhị gia bộ dạng anh tuấn, bởi vì Nhị gia có nhiều tiền, bởi vì Nhị gia rất khôi hài, bởi vì Nhị gia kinh doanh giỏi, bởi vì Nhị gia võ nghệ cao...

Những lời nói buồn nôn kiêu đó, Cur Mộc Nhi cảm giác mình nói không nên lời.

Nàng kìm nén nửa ngày, rốt cục nói ra được một câu: “Bởi vì, ta chính là muốn gả cho ngài!”